Sněm kostnický.

Historický román.

(Pokračování.)

KAPITOLA III.

Katolický svět v roce 1414.

Císař měl družinu čítající tisíc mužů, papež šest set, vévoda rakouský pět set a Ludvík bavorský co falckrabě perfonský družinu čtyř sta osob a ostatní knížata měla též přiměřenou, vždy hodnosti jejich odpovídající družinu. Nebylo ani toho nejbídnějšího podělu, aby nebyl měl alespoň svého sloužícího a svého koně.

Následkem odbývání sněmu shromážděného zavítalo do Kostnice, jak z vídeňského rukopisu vysvítá, osmašedesát zlatníků se svými tovaryši, dvaasedmdesát bankéřů se svými mládenci, tři sta šest bradýřů se svými pětačtyřicáti mastičkáři a se svými dryáčníky, pět set šamatů, lakýš a komediantů, patnáct set zálezníc, nepočítajíc v to ani ostatní osoby, jež se nalezly v družině hodnostářů církevních.

Tato neočekávaná záplava cizinců, jichž se čítalo na sto tisíc, tato rozsáhlá továrna na věrozvěsty a kázně, tato posvátná dílna na církevní pře, procesy, kletby, mnohá a občanské války, jeť jedním rázem zastavila všechen ruch průmysl, vypudily menšího měšťana a průmyslníka z města. Nedostávalo se více v obmezeném městě potravy, zato se vše náramně zdražilo. Jeden vejce stál 40 našich krejcarů, což byla obrovská suma pro onu dobu, kdež studující universit pařížských dostávali ze své diécese na živobytí pouze snad několik haléřů na den; jedno kuře stálo pět našich krejcarů.

Růže, ježto dámy vždy velice milovaly, prodávaly se tři za jeden krejcar, lilie jedna za krejcar a seno vystoupilo v cenách tak vysoko, že dvě děti sbírající je po stébláčích před hostincem "U kříže kovového," vytěžily za ně po čas sněmu padesát zlatých.

Sousední místa přestala se zásobovati v Kostnici. Obchod, jenž druhdy bujně kvetl v městě tom, zanikl na vždy, a když bylo po sněmu církevním, zůstalo stavé město schudlé a pusté i se svými pěti tisíci obyvately. Zdálo se, jakoby místo to kletbou nebo trestem božím bylo stiženo.

Zbyla v něm pouze znemravnělost, kterou tam zanesl příval cizinců se všech končin světa.

Co trval sněm, bylo vytaženo z jezera pět set mrtvol, jež tam byly za nočních dob uvrženy.

KAPITOLA IV.

Ostrov Rychnov.

Snadno lze pochopiti, že přebývání v Kostnici nebylo valně příjemné pro tak četné mladé bohatýry, jež tam sněm církevní přivábil. S počátku ovšem bylo dosti zajímavé prohlédnouti si město a staré budovy. Hlavní chrám byl dosti zajímavou starožitnou stavbou, vinné sklepy arcibiskupského paláce zasluhovaly povšimnutí, a i kláštery, tržiště, palác karavanseralský pro cizí obchodníky a živnostníky, jenž se jmenoval domem kupeckým a byl jakýmsi druhem opevněné tvrze, i radnice šedovážná poutaly pozornost každého diváka. Konečně ale vše to ovšednělo, neposkytujíc mladým bohatýrům více půvabu a novoty, ba i věčné pohlížení na četné průvody, na obřady při uvítání všelikých knížat, arcibiskupů a opatů, pohlížení na různá procesí unavilo a počalo je nuditi. Když si konečně i na ustavičný hlahol neslýchaných zvonů kostelů sv. Štěpána, Pavla, Vavřince, Isidora, Augustiánů, Dominikánů, Františkánů a jiných různých klášterů i kapliček byli uvykli, neměli co dělat a nevěděli, čím sobě čas ukrátit.

Nebylo jízdáren, šermíren aneb jiných vhodných místností, kde by páže své byli mohli cvičiti zacházením s kordem, oštěpem nebo bardýřem; nebylo zde prstenských kolb, ni zasedání, zkrátka žádných rytířských her, ba ani zábav s leskými dámami, které s větší částky dlely na svých zámcích, bavice se za nepřítomnosti manželů s pážaty.

Vzdor drahému pobytu i bustě mísa, jenž se s rána i na večer jako hostí závoj po rozsáhlé hladině jezerní rozprostíraly, zahalujíc ostrovy, břehy a zelenavé stráně; vzdor těmto nahodám tedy tíhla horkokrevná a zábavychtivá mládež po krajinách, vyhledávajíc nějakého dobrodružství k svému vyražení.

V údolí, jež spojuje Kostnici se starou tvrzí Gottlieben, pak na svazích kolem opatství petrovského a na výšinách, jež stromí u východní strany města, rozléhaly se nyní veselé hlasy některých odšelých jezdců, kteří se oddávali na místech těchto obvyklému svému cvičení.

Cvičící své koně v pravidelném chodu učili se sami napřaženým oštěpem trefiti do zavěšeného kroužku neb sejmouti chocholu s přilbice, vypíchnouti v zápase na život a na smrt soupeři oko skrze štěrbiny trochu uvolněného hledí. Dále cvičili se v plném trysku podávati si ruce aneb vymotati se z husté směsice zápasících jezdců a cvalem vrátiti se do své řady. To byla nejhlavnější cvičení, jimiž se zanášeli tito bojní ozbrojenci, jejichžto jediné umění záleželo v obratném se potýkání. Proto pro všechno dbali též o dámy, jež tu a tam vypátrali úkrytě na střelné skulinou zámecké zdi aneb jejichžto hlavinky se někdy objevily za mřížemi leckteré věže zámecké. Byli mezi nimi i tací, kteří nechujíce svého rytířského znaku měli se třeba i k prostým venkovankám.

Mezi rytíři, kteří v okolí opatství petrovského se ve zbrani cvičívali, vynikal zvláště jeden neobyčejnou svou silou a obratností. Byť to český šlechtic, jménem Přemysl z Husince.

Mladý pán z Husince byl as 20 roků stár, prostředního vzrůstu a příjemného zevnějšku. Nosíval těsný kabát, který mu velmi dobře slušel, a temnozelenou liščinou podšitou čapku; plášťík byl z podobné látky, toul kožešinou rouben a spodky na polo zelené a polo bílé, boty pak dle uherského kroje z červené kůže.

Dle okrouhlé trochu velké lebky jeho, dle šedých očí a vyčnívajících lícních kostí bylo snadno poznati, že jest kmene slovanského. Různost, která se v celém jeho zevnějšku jevila, dodávala mu zvláštní zajímavosti. Pleť obličeje jeho byla jemná, nos podlouhlý, zrak pronikavý a ohnivý. Hlas byl zvučný, obsažný a celý obličej měl tak upřímný a příjemný výraz, že se mladý ten muž snadno každému zalíbil.

Byť hovorný a dosti cvičený; neboť znal několik jazyků, zvláště latinský, což bylo mezi laiky ne-li znamením urozenosti, alespoň známkou dobrého vychování. Vždyť byli tehdáž urození páni, kteří se chlubili, že neumí ani čísti.

Mladý tento šlechtic přidružoval se jen k šlechticům nejprvnější třídy, kteří přišli též bráti podílu na cvičeních rytířských, zvláště obcoval rád s hrabětem Jindřichem z Montforta, jenž náležel v tu dobu k nejoblíbenějším osobám v celé Kostnici.

Ale Přemysl—mezi přáteli říkali mu krátce Mysl—který hned první dni nescházel při žádném cvičení u Petrova, vzdaloval se najednou náhle místa toho. Bylo ho tam jen málo kdy vidět. Jakmile se mu zdálo, že si ho nikdo nevšímá vykradl se odtamtud; však nejel zpátky ku Kostnici, nýbrž uháněl ku straně, kde leží Schopfely a Rychnov. Když jej ostatní viděli pryč uháněti, podotkl někdo mezi nimi, že chování pána z Husince není ani dost málo nápadné, poněvadž ho se žajímá znamenitá stavba kláštera benediktinského, založeného v roku 724 od Karla Martela. Přítomní se tomu veselo pousmáli.

Tam, kde vedla silnice za Kostnici údolím k Petrovu a k ostrovu Rychnovu blízko kapličky, byl prám k převážení.

Schopfely byly širokým stromořadím spojeny s bohatým klášterem rychnovským, který stál uprostřed ostrova. Starý chrám jeho byl v románském slohu stavěn a klášter sám velmi rozsáhlý vysokými zdmi ohražen. Před vchodem stálo menší gotické dvoupatrové stavení s výběžkem, opatřeno vysokým štítem, v němž ve výklenku stála socha svatého Benedikta. Stavení to bylo asi zbudováno z rozmaru některého starého opata, jemuž se snad zachtělo přebývání v paláci vlašterním.

Nedaleko na tom, že neušlých mnoho tyt trámů a latí krovních byly přepilovány fortelnou prací, trefily mimo to jaksi nepodivně nějaké směsice uhlí, kostek, kleneb a komínů, hvězd, jež bylo jen možná si vymysliti.

Mozaiku z emailovaných cihel vypichovala mastery mezi vášlinkami, z nichž zvláště některé části na velkých okrouhlých špitzích byly posázeny.

Do vnitřku hlavní síně padalo světlo velkými zaskleněnými východy, jimiž se mohlo vystoupiti na terasu.

Stěny byly opatřeny, strop a podlaha vykládány. Mezi nábytkem zvláště vynikala dvě veliká klekátka, jež stála z obou stran zaskleněných východů. Bez pochyby si dával opat rychnovský se na tomto místě kdysi předříkati od svého kaplana hodinky. Ohromná kamna stála jaksi v pozadí této síně.

Několik dní po výstupu, o němž jsme vypravovali ve dvou prvních kapitolách, ubytovány se tři osoby v této budově.

Byly to dvě mladé dámy a jedna starší Italianka, jež zajisté byla jejich ochránitelkou a průvodkyní.

Za chladného jitra seděla obě nadšeně mladá děvčata pohromadě u velkého rámce, vyšívajíce povlak k nebesům k postýlí. Práci touto velmi jemnou a unavující zanášely se tehdáž často vznešené dámy, aby si poněkud ukrátily dlouhou chvíli. Stará guvernantka seděla u kamen a pletla punčochu.

Mladší z obou dívek byla as patnáct let stará. Roztomilou její hlavinku zdobily bohaté černé pletence; tahy jejího velmi útlého obličeje jevily výraz dosti pevný a přec jakýmsi nádechem jižního ponebí; oči měla veliké, temné a nosík podlouhlý. Roztomilá její ústa podobala se, usmívala-li se dívka, rozkvetlé růži; zkrátka byla vděkupina, a půvaby její zvyšovala ještě panenskost a cudnost, které se v každém pohybu mladé této dívky zračily.

Byla velmi jednoduše oděna. Měla na sobě hnědě vinné šaty, kolem těla stříbrný pás a k pasu byla zavěšena aksamitová kabelka.

Druhá dívka byla oděna v šedou sukni a červenou napřed zapnutou šněrovačku a ve vlasech jejích byla připnuta růže. Dle obleku poznal každý, že to selská dívka z německého Tyrolska.

Markéta byla velmi veselá a dobrosrdečná dívka. Bylo jí as osmnáct let. Byvši z počátku přijata jen co příslušující mladší dívka stala se za krátkou dobu důvěrnou přítelkyní veličtiny své.

Mladší byla rovněž tak ostýchavá a vážná, jako Markéta bujará a veselá. Čtveračivosti svou, přímým nenuceným chováním a roztomilým svým zevnějškem dovedla Markéta každého rozveseliti. Krátká její sukničká, pod níž vyčnívala pěkná útlá nožka, byla jednak předmětem obdivu, jednak věčným neklidem bedlivé guvernantky paní Petronilly.

Po celém domě, v chodbách a ve všech prostorách rozléhal se neustále veselý hlas Markéty, zaznával její smích aneb pronikaly zpěvy, jež dovedla tyrolskými trilky tak mistrně propíchat. V celku ale byla Markéta rozumná a poctivá dívka a zajisté neschopna něčeho zlého; avšak mohla se svou dětinskou zvědavostí a početnou koketerií přece státi se nebezpečnou své družce, která byla úplnou její protivou; klidnou na oko, ale přec žádumělivou a vášnivou.

Mezi tím co paní Petronilla zahalena v černý hábenatý šat s ohromnou mantilou a kápí, pletla punčochy s podivuhodnou rychlostí a horlivostí, mrkala a usmívala se děvčata neustále na sebe.

Konečně pozvedla Markéta jehlu, jakoby nit do ní navlečenou chtěla prohlížeti a mrkla trochu stranou modrým svým očkem; posléze pravila k Petronille:

"Nevíte, proč se nás ubohé dívky sem zastrčili, co se mezitím v Kostnici odbývá toliké procesí a jiných velkolepých průvodů?"

"Nevím", odtušila Petronilla drsně a chladně. "Přišla jsem do Rychnova s úkolem, pozorovati tamo tak chce signora Lukrecie. Její vůle jest mi rozkazem a vám také."

"Nestarala bych se o to," prohodila zase dívka, "ale věru, pobyt na tom ostrově není za doby zimní ani dost málo zábavný. Není tu ani živáčka, abychom mohly s ním porozprávět; věru nevidíme zde než mnichy a jeptišky. Vítr nepřestále skučí a stěná; ostatek je pobyt na venkově jen v létě příjemný, není-li pravda, Beatrice?"

Dívka, která se tázala tato otázka, neodvětila, ale vyměnila bleskurychle pohled s Markétou, který mu porozuměla.

Spanilá tato dívka, kterou Markéta nazvala Beatrici, byla dcera Lukrecie. Obezřelá matka mladé této dívky považovala to za nutné, ukrýti své dítě po nějakou dobu na ostrově Rychnově pod ochranou opata hraběte solferinského.

"Zajisté byste mnohem líp uvykla odloučenosti," ozvala se nyní zase Petronilla, "kdybyste více pamatovala na modlení."

"Vždyť myslím dost na modlení," odvětila Markéta, "ale což to mohu, že mne z modlitby vytrhuje neustálé znění zvonů na věži hlavního chrámu kostnického, jež vítr sem zanáší! Jaké to množství průvodů! Kardinálové, biskupové, bohatýrové, mladá pážata a vznešené dámy v nádherných oblecích, jaký veliký to pohled na to všecko!"

"Dosti o tom, Markéto," zvolala Petronilla, "mějte trochu svůj jazyk na uzdě, nikdo se vás po tom neptá. Pěknou to dibli dala signora Lukrecie své mladé dceruše za společnici!" mumlala nevrle Petronilla, vstanouc a opustíc síň, by se postarala venku o potřeby malé domácnosti.

Sotva byla ze dveří, počala mladá děvčata šeptati.

"Ona tedy přece nedojede?" řekla Markéta.

"Ó ano, za krátkou dobu, až bude jedenáct hodin."

Mladá komorná vstala a po špičkách šla do vedlejšího pokoje, kde přitiskla zvědavý a pátravý svůj obličej k oknu, aby mohla pozorovat, co se děje ve dvoře.

"Sedlají osla?" tázala se Beatrice.

"Ne," odtušila Markéta a usednuvši k práci neustále bručela na starou Petronillu.

"Víš, že to není nic dobrého, co děláme!" ozvala se zase Beatrice.

"A co?" tázala se Markéta.

"Že čekáme, až Petronilla odejde."

"Že se díváme, zdali se mladý pán s temnozelenou čapkou bude zas pod pavlanem procházeti."

"To jsem právě chtěla podotknouti."

"Což můžeme snad zapovědět tomu mladému pánu, aby nenosil temně zelenou čapku?"

"To ovšem nemůžem."

"Můžeme mu zakázati, aby se dole pod pavlanem neprocházel?"

"Nikoliv."

"Nuže tedy?"

"Ale nemusely bychom chodit se naň dívat."

"No, to by si mohl na tento způsob leckterý ozbrojenec dovoliť se dole procházet, a my bychom nesměly ani nos z okna vystrčit. Byly bychom jako princezny v bájkách, jež byly od svých ukrutných otců v strmých nepřístupných věžích uzamknuty."

"Neschází než nějaký drak, jenž by nás hlídal."

"A co je paní Petronilla, smímli se tázati?" prohodila prostořeká Markéta.

Po těchto slovech dala se obě děvčata do hlasitého smíchu.

Vbraku ale odložila Beatrice s velmi půvabným pohybem z ruky jehlu stranou a prohodila:

"Co je as tento mladík za národovce?" Je snad Francouz?"

Sotva byla dívka dořekla slova ta, vstoupila Petronilla a děvčata ovšem nemohla mluviti dále.

Markéta nahnuvši se nad rámec mumlala mezi zuby:

"Jak bychom to jen navlíkly, abychom jí dostaly odtud?"

Za chvilku počala Markéta opět rozprávku.

"Nevíte, kolik je hodin, Beatrice?"

"Deset," odvětila družka.

"Jelikož musíte jíti do Kostnice," řekla na to Markéta k Petronille, "bude tuším svrchovaný čas, abystati se na cestu?"

"Ráda byste mne už viděla z domu, není-li pravda, Markéto? Přeházím vám v tropení latků!"

"Ani dost málo, to se věru mýlíte, ctihodná paní; naopak, přála bych si, abyste radši už byla zase zpátky. Jen to uvažte, že potřebujete dvě hodiny tam a dvě hodiny zase nazpět, a pakli vás signora Lukrecie jen hodinku posedí, bude věru noc, než se navrátíte. Cesty nejsou ani tak jisté; je zde dosti dobrodruhů a jiných podobných lidiček, kteří si dobře dávají pozor na opozdivší se poutníky. Nu a—"

"Nu a, co pak?"

"V době, kdy opustíte předměstí petrovské, vrací se obyčejně hejno mladých rytířů od svého cvičení na pravém břehu Rýna do města. Praví se, že velkorá tato mládež je velmi smělá, ba a to by mohlo pro vás býti nebezpečné, paní Petronillo!"

"Což to jen mluvíte, vy fivrálko!"

"Nu, jako by se vdově, jako jste vy, nemohlo ještě ledacos přihodit."

"V mém stáří?"

"V tomto světě ději se rozličné neobyčejné věci, ctihodná paní, a vždyť vašim šedesáti rokům jste přece jen—ženská!"

"Co vám to napadá, šedesát roků, milé dítě, bude mi teprv devětačtyřicet!"

"Nu, tím hůře, tedy vždyť vašim devětapadesáti rokům—"

"Devětačtyřicet a ani o rok míň, vám pravím!"

"Budiž tedy; navzdor těmto letům jste ještě dosti zachovalá."

"Dobře, dobře," okřikovala paní Petronilla Markétu, "není nám třeba vašeho úsudku v tomto ohledu. Dejte raději pozor na práci a zacházejte opatrněji se zlatem; včera jste pokazila asi za tři zlaté zlatých liček."

Po tomto napomínání vzala paní Petronilla klíče u pasu zavěšené a vybravši jeden z nich, opustila opět komnatu.

"Kam pak zase jde něco šťourat?" prohodila Markéta.

Nastalo na tu chvíli mlčení, Markéta však nemohši dlouho mlčeti, obrátila se k své družce.

"Vy jste se mne, Beatrice, ptala, právě když nás stará Petronilla přerušila— —"

"Kdo může as být ten mladý muž? Francouz snad?"

O nikoliv, byl by snad mnohem nerozvážlivější!"

"Tedy snad Angličan?"

"Také ne, byl by mnohem přepjatější!"

"Snad Němec?"

"Nikoliv, byl by mnohem váhavější."

"Tedy snad Polák?"

"To jste si tedy nepovšímla, slečinko," škádlila ji Markéta, "vysokých bot, jež jsou liščinou rouben, a spodků, jak je nosí vojínové egyptští? Podle toho bych soudila, že je buď Uher neb Čech."

"Uher, Čech!" opakovala Beatrice. "A já jsem se chtěla prozvídat za Benátčana."

"Krásní to manželové—ti Benátčané; jsou věrní jako zajíci a řevniví jako tygři; uzavírají své ženy po celý den ve svých palácích a vodí je večer v uzavřených gondolách na procházku. Krásné to potěšení! Věru, mám až po krk těch Benátek a lva svatého Marka i se všemi barkarolami."

A Markéta počala zpívati jednu z oněch oblíbených lodnických písní:

O věrný statný lodníku,
jenž často v době soumračné
člun svěřuješ svůj větříku
a nedbáš krasavice své;
Nuž, ubožáku, pozor dej;
sok náhle přijde v dobu tu,
a unese ti—poslouchej—
tvou lozně krásnou Pepitu!

"Tvou lozně krásnou Pepitu," opakovalo děvče štěrachtivě, nekonečně trilkujíc.

Paní Petronilla zaslechnuvši tento zpěv přiběhla všecka rozhořčena.

"Co to zpíváte za pohanské písničky, Markéto?" tázala se skoro bez sebe.

"Pohanské písničky, co vás to jen napadá?" vysmívala se jí dívka. "Což pěkná snáše poslední barkarole Annuletta, nejslavnějšího to gondolníka benátského. Vy skutečně nemáte ani toho nejmenšího smyslu pro tento druh poesie, paní Petronillo. Nuže dobrá, dovolte mi tedy, abych vám zapěla své písně tyrolské."

"Ne—nikoliv!"

"No jen mějte strpení; písně ty jsou si sice velmi podobné, ale mnohem více vznosnější. Co se mne týká, já dávám tyr. lišším zpěvům přednost."

"Mlčte, ať neslyším těch ubíjejících písní!"

"Zdá se mi, drahá Petronillo," prohodila jemně Beatrice, "že jste dnes přišla přísná na Markéta. Její písně berou nás a nevadí zajisté nikomu."

Petronilla kousla se do pyšek, co zatím Markéta opět zpívala:

Pěj stříbrozvukým hlasem svým
slavíčku v tomto hájemství,
a zpěvej tesknou bujarým
o tom mém dlouhém milenství.

Když denně na snoubenku svou
se večera si spomínám,
ta přichází na mysl mou
ta jemnost její, pro niž plám.
La-la-la...lta-lta-lta-la-la-la,

Petronilla jsouc netrpělivá a nechtíc dále poslouchati Markéta, jak slavíka napodobuje, povstala a obrátila se k dívce.

"Dobře," pravila, "jdu a řeknu to vše signoře Lukrecii a pak uvidíme."

"Nu teď konečně půjde," zvolala Markéta vesele, když Petronilla byla sotva opustila. Odběhla do předsíně a hned se zase vrátila radostně.

"Osel už je osedlán!"

A tak tomu také bylo. Petronilla naň vsedla a ubírala se do Kostnice, napomenuvši dříve své svěřenkyně, aby za její nepřítomnosti nechodily k oknům, aby uzamkly své dveře a aby pod žádnou výmluvou nikoho k sobě nepouštěly, byť si to byl kdokoliv.

Sotva byla ale Petronilla zmizela na silnici ku Schopfelům, odkud slunce počalo ozařovati jinovatkou pokrytě stromy, tu přiskočila Markétu k zrcadlu, usmála se co možná nejsladčeji, mrkla pokradmo okem, pohnula koketně hlavinkou a počala tyrolský tanec, tak že její bohaté vrkoče rusých vlasů kolem ní poletovaly. Vidouc však, že Beatrice od práce se nehýbe, usedla naproti ní.

"Za hodinu půjdeme, budete-li chtít, sečno, nahoru k oknu?"

"Což to?"

"Abychom mohly pozorovat příchod mladého rytíře se zelenou čapkou."

"Ty se tedy domníváš, že přijde zase?

"Ano."

"Mluvila jsi s ním, Markéto? O řekni, já to vím!"

"Já s ním nemluvila, ale on se mnou, to je ten rozdíl."

"A kdy?"

"Včera u zahradní mříže!"

"Ah, to je hezké. Kdyby to moje přísná matka věděla! Ty jsi mu neměla odpovídat."

"Ale vždyť ten mladý muž mi neřekl nic nepočestného!"

"Nuže, co ti pravil?"

"Řekl, že nás velmi dobře zná, že skoro po celý týden každý den v Kostnici čihal, aby nás mohl spatřiti, aby nás mohl někde potkati,—pak řekl, že—"

"Což řekl?"

"Že vás nevýslovně miluje, že je šlechtic a zámožný, že žádná nebude jeho, než jedině vy!"

"A ty jsi mu zajisté odvětila, že zde není místo, podobné věci povídati?"

"O nikoliv, to jsem neučinila, to by ho bylo urazilo; za to ale zeptala jsem se ho, jak se jmenuje."

"By.se opravdu tak směl? — Nuže tedy řci, jak se jmenuje?"

"Přemysl z Husince."

"Z Husince! Můj Bože, jaké to podivné jméno!"

"V českém to znamená tolik, co místo, kde jsou husy—a věru pozorovala jsem na náprsníku pana Přemysla husu letící."

"Husu," opakovala Beatrice, "jak nehezké, kdyby to alespoň byla holubice."

(Pokračování.)